

# فضای آموزشی سازنده

شهناز دهستانی، مدیر دبستان دخترانه دوره دوم ناحیه ۲

اغلب مردم تصور می‌کنند یادگیری زمانی درست اتفاق می‌افتد که دانش‌آموزان جدی و آرام روی نیمکت‌های خود نشسته‌اند و کم‌ترین فعالیت را دارند. این طرز فکر را می‌توان در نیمکت‌هایی که روبه‌روی تخته‌سیاهی پر از یادداشت چیده شده، مشاهده نمود. افرادی با این دیدگاه هر کاری که دانش‌آموزان را به چالش بکشاند و درگیر کند اضافی می‌دانند و از معلمانی که در آموزش به دنبال ایجاد فضاهای متفاوت و بالا بردن لذت یادگیری هستند، انتقاد می‌کنند.

از آن‌جا که بسیاری از ما به‌عنوان خدمتگزاران آموزش و پرورش تصمیم داریم بچه‌ها را نقاد، متفکر، مسئولیت‌پذیر، خلاق و ... تربیت کنیم، لازم است به فکر فضاهایی مناسب برای کسب این مهارت‌ها باشیم. فضایی که کنش متقابل بین معلم و دانش‌آموز به‌وجود آورد تا آموزش به‌شکل گروهی اتفاق افتد و فرصت‌های بیشتری برای تبادل افکار و اندیشه میان دانش‌آموزان ایجاد و در نتیجه امکان رشد، تقویت و علمی شدن تفکر انتقادی فراهم شود.

مدارس و کلاس‌های درسی ما باید سرشار از کارهای اصیل و فوق‌العاده دانش‌آموزان باشد. دیوارهای کلاس می‌توانند گویای اتفاقات جالبی باشند که در طول روز می‌افتد. دانش‌آموزان با مشاهده کار خودشان و این‌که دیگران چه نظری می‌دهند، احساس خوبی پیدا خواهند کرد. اگر بخواهیم کار گروهی را در کلاس افزایش دهیم و از فعالیت‌های انفرادی بکاهیم متوجه می‌شویم که چیدمان کلاس برای آموزش مستقیم طراحی شده و وقت زیادی صرف جابه‌جایی نیمکت‌ها و بهتر شدن شرایط کلاس می‌شود. بنابراین به‌نظر می‌رسد در مدرسه باید فضایی برای روش سمیناری طراحی شود تا دانش‌آموزان بتوانند در فضایی بزرگ‌تر باهم کار کنند. فضایی که بچه‌ها خودشان از یکدیگر فرا گیرند و در آن دور هم نشستن، ارزیابی ایده‌های خود و دیگران، قضاوت و تصمیم‌گیری آگاهانه و تفسیر اطلاعات صورت پذیرد. آموزش در طبیعت و وجود فضایی که دانش‌آموزان بتوانند در محیط باز به فعالیت‌هایی نظیر باغبانی، پرورش گیاه، نگهداری پرندگان اهلی و تحقیقات علمی بپردازند، فرصتی می‌شود تا دنیا را آن‌طور که نیاز دارند بشناسند، خود را به‌عنوان جزیی از طبیعت دانسته، روابط حاکم میان اجزای طبیعت را بفهمند و در زندگی مسئول و کنش‌گر باشند.

بهار ۹۷

